

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN EL PRIMER CICLE D'ESO

CURS 2003-2004

LA PASTERA DE LES IL·LUSIONS

Anna Maria Martínez Alcaina

Alí havia aplegat a Tànger. Portava diversos dies viatjant durament, des de l'interior de Marroc on vivia amb la seua família en condicions més que miserables.

A pesar dels seus tretze anys, havia passat sofriments i calamitats que l'havien fet madurar i es rebel·lava a continuar vivint a un país on el rei vivia rodejat innecessaris, mentre els seus súbdits havien d'emigrar per poder sobreviure.

Darrere quedaven les llàgrimes de sa mare i la tristor de la seua família. Però ningú el va poder convèncer del perill que suposaven les pasteres quan s'enfrontaven a una mar embravida, plena de gent que, com Alí, provenien de l'interior on mai no havien vist la mar, ni sabien nadar.

Res parà els passos d'Alí i amb una bossa de plàstic va partir de casa amb escasses pertinences amb sis-cents euros en dirhams. Aquell va ser el preu que li havia demanat el vell traficant que es traslladava a l'interior de Marroc buscant clients pel seu pròsper negoci.

Una vegada arribat a Tànger, Alí buscava amb el senyal que li indicava on es trobava la pastera que l'hauria de dur a Espanya, que estava a un pas. Meditava a quina part del país es dirigiria.

Pels comentaris que havia sentit, en les zones costaneres era on hi havia més treball i Alí ja pensava amb els diners que podria guanyar i a enviar-los a la seua família i mentre somiava despert una veu el cridà diverses vegades :

-¡Alí, Alí ! - era Hamido, el traficant. Alí va donar un sospir de tranquil·litat, ja que veia els seus somnis quasi complits. Hamido li va dir que hi havia un petit problema; a la pastera cabien unes trenta-sis persones, però hi havia moltes més per pujar. Un algerià li havia promés donar-li mil euros per tal d'eixir de Marroc. El negoci era el negoci. Hamido li explicà que no es preocupara. Tal vegada en una pròxima eixida podria pujar a una altra pastera.

Per les galtes d'Alí relliscaren dues llàgrimes com a punys, totes les seues il·lusions se'n venien avall.

S'agenollà, suplicà al traficant que el deixara pujar, que quan guanyara diners li donaria el que li demanara. Però res va aprofitar. El traficant amb un semblant immutable no es va apiadar dels precs d'Alí. I se'n va anar.

Alí va quedar fet mil trossos trencats pel dolor, assegut en un racó, amagant el seu semblant de la gent.

En pocs minuts el futur d'Alí desapareixia.

La pastera va eixir reblida per la gent i els farcells. Alí la va veure i pensà que mai s'havia trobat tan desgraciat com en aquells moments.

El que Alí mai sospità, és que la pastera mai va arribar al seu destí. Una mar rebolcada i un Alà poc misericordiós havia fet tombar la pastera; tots van morir. No sabien nadar. La mar va escopir els cossos a la vorera.

Totes les vides plenes d'il·lusions van parar a una fossa comú, orientada cap a la Meca. Ningú no els va reclamar. Alí mai no ho va saber.

EL MECANOSCRIT GREC

Estefania Ferrer

Escolteu-me, si aconseguíu llegir açò és perquè, abans de morir per una maledicció, vaig escriure durant llarg temps de la meua vida el que em va succeir

...

Hui diumenge com feia un temps molt bo, he decidit anar-me'n a passejar fins no poder més i allí descansar fins que el sol s'amagara darrere les muntanyes. El que no sabia és que m'anava a enamorar tan jove d'un rostre meravellós que s'apoderava dels meus sentits. Era una xicona que jugava amb el seu germà petit, i que a més, no podia parar d'observar-la. Ja es feia de nit i aquella noia se'n va anar.

Amb l'esperança de tornar-la a vore, a la setmana següent vaig tornar a anar a aquell lloc, però no estava. Em vaig dormir i quan vaig despertar observí una llum blanca que m'envoltava. El primer que vaig pensar era que havia mort, però de tanta por que tenia vaig fugir corrent sense adonar-me si em seguien o no. Arribí a ma casa esgotat, tant que no vaig poder pujar les escales i em quedí allí assegut fins que alguna persona m'ajudara, però res d'això no va passar.

Tenia tanta por que durant una llarga temporada no vaig tornar a aquell lloc tan tenebrós, tanmateix estava tan enamorat que amb tota la valentia torní a aquell estrany prat.

Estava aquella xicona, no m'ho podia creure, i sense vergonya em vaig apropar a ella. Li vaig preguntar què feia una xica tan bonica per allí, però no em va contestar, solament reia i reia amb el seu germanet i, en alguna ocasió, cantava. M'estava esglaiant molt però abans que jo fugira corrent es va girar i em va donar un llibre. Jo no sabia què fer, si agarrar-lo o eixir corrent.

Escoltí una veu al meu interior que no parava de parlar-me a cau d'orella "Agafa-ho, per favor", i jo estava atemorit per no saber les conseqüències del que em passaria al llarg del temps. M'ho donà i desaparegué com l'esclafit d'un petard. D'aquella explosió va caure a terra un paper on deia "*Després que lliges aquesta carta et voràs obligat a llegir el llibre per salvar les nostres vides, ja que és possible que ens veiem en el més enllà*".

Aquest matí m'he alçat i només recorde que vaig trencar un full on deia que anava a morir, però segurament que sols era un somni. Tenia mal de cap i no

parava de boçar però, de sobte, damunt la televisió que hi havia al meu dormitori es trobava un llibre molt gros. Jo pensava que era un somni, però no. Soltadament, vaig caure a terra i vaig quedar-me sense coneixement; quan despertí estava gitat en la butaca del menjador amb el llibre a les meues mans. Vaig decidir acabar amb aquest assumpte i obrí el llibre per la pàgina 13, ja que en les dotze primeres no hi havia res escrit. L'encapçalava un títol extremadament petit, tan xicotet que tan sols es podia llegir amb una lupa.

Aquest títol, es podia apreciar que estava escrit en grec (ho sé perquè durant els meus anys a l'institut vaig aprendre algunes nocions sobre el grec) i posava: "Μανυσχριτ σοβρε ελ μεσ ΕΝΛΛΑ" (que volia dir: "Manuscrit sobre el més enllà"). Aterrit comencí a llegir. Es va fer de nit i no havia llegit ni cinquanta pàgines, les lletres eren molt menudes i la seua major part eren dibuixos que explicaven coses sobre malediccions com mals d'ull,...

Me'l vaig deixar de llegir durant una llarga temporada, i tornava a ser feliç perquè havia trobat una dona molt comprensiva i em vaig casar amb ella. Al temps vam tindre un xiquet i una xiqueta i durant eixa època tot va anar bé fins que el meu fill em va comentar en un parell d'ocasions que en l'espill veia reflectit una paraula molt estranya que no estava escrita en la nostra llengua; la va escriure a un full.

"Μοριρεν" era la paraula que el meu fill esglaiat em va escriure. Jo, sense fer cap comentari, ho vaig traduir i no era gens bo el que ens volia dir el missatge. Sense dubte vaig tornar a aquell prat tan sospitós. Allí estaven els dos germans que m'estaven fent la vida impossible, estaven jugant, però m'adoní que no havien crescut ni res, em vaig apropar i desaparegueren i, com l'última vegada, va sortir de la seua desaparició un paper que deia: "*Llig-te el llibre i ens ajudaràs a sortir del més enllà*".

No vaig fer cas i l'abús de visites a l'espill del meu bany ens va fer canviar de casa. La meua dona no parava de demanar-me explicacions, però no podia donar-li-les. Com podia explicar-li-ho raonablement ?

Fart de totes les ximpleries vaig decidir llegir-me tot el llibre amb l'ajuda dels meus fills sense pensar les conseqüències del que passaria al futur.

El manuscrit ens explicava que en l'època de la Grècia clàssica hi havia una família molt rica que va viatjar a Egipte i en una de les parades en una piràmide es van quedar atrapats allí i, per l'odi a tota la gent que no els ajudà a eixir d'aquella piràmide, van agarrar un llibre que duien per llegir i el maleïren . Després de molts anys aquella piràmide es va enderrocar i els arqueòlegs van descobrir-hi aquest llibre i la maledicció que tots els familiars moriren fins que una

altra persona de la família, llegint-lo, acabara amb la maledicció.

Així doncs, els meus fills i jo ja sabíem que anàvem a morir per culpa del llibre i que aquells xiquets es salvarien. Nosaltres no tornaríem a viure fins que algú de la família ho llegira.

Continuàrem llegint i posava que els que se salvaren serien immortals per sempre i que tots els que moriren a causa del llibre es reuniren en l'infern amb els seus avantpassats: els grecs de la maledicció. Aquella nit vaig somniar el paregut que tenia la meua filla amb la xicona dels malsons i la del prat tenebrós, però no podia ser perquè ... oh no!!! Ara me'n recorde que ma mare em va comentar que abans que jo nasquera havia tingut dos fills, un xiquet i una xiqueta quatre anys major, però que un dia en un bagul trobà un llibre molt antic i que els xiquets, en llegir-lo, es moriren de sobte, i que, en enterrar-los, també soterrà el llibre grec que estava maleït. Ma mare, quan m'ho contà, es va tornar boja i al poc temps també faltà.

Alguna cosa havia de fer perquè els meus fills no es moriren, i l'única cosa que se'm va ocórrer va ser destrossar el llibre i, a continuació, buscar informació sobre el que va passar quan es moriren aquells xiquets. Però deia que solament va morir una xiqueta i l'ànima del xiquet que, per sort, va salvar son pare. "Però, com?", vaig preguntar-me i continuí llegint. Deia que el pare va desxifrar una frase grega, però que només va salvar el cos del seu fill que s'anomenava Frederic Llopis Orts i, malauradament, el cos de la seua filla no, perquè no va donar amb la frase completa.

Mare meua !!!, aqueix xiquet era jo, però no recorde haver tingut una germana ni tampoc un pare, per què seria?

Vaig començar a buscar eixa frase però no la trobava, en qualsevol moment podrien morir els meus sers volguts. Calia trobar-ho de seguida. Vaig estar tota la nit en vetlla tractant de buscar la solució al meu problema. Després de llegir-me quasi tot el llibre, en les últimes pàgines trobí un text on explicava la resurrecció dels cossos després de la maledicció, però amb la conseqüència que la seua ànima se'n va a l'infern. Sense pensar-m'ho ni un segon més, em vaig posar a desxifrar la frase inconscientment.

Aquesta frase deia:

□ΔελΣ μΑρσ ΔεΛ συΔ φινσ ΑΛ γεΛ δε λᾶντΑρτιΔΑ ΛΛι
υρε εΛσ Μευσ χοσσοΣ ΠεΡ Λα ΜΕΥα ζΙΔα Ι ΘυΕ αοο νο Σ
τγα ΧονΣεΘυΕνΧιΑ δε ΛΑ μεΥα ΜΟΡΤ □□.

Què voldria dir açò? Jo sabia algunes coses no molt essencials sobre el grec, tanmateix aquesta frase tenia paraules que no coneixia en absolut. Comencí la recerca de diccionaris grecs, però sols vaig trobar-ne un, i no deia res que poguera ajudar-me .

Inútilment vaig pensar que no feia falta traduir la frase ja que tan sols en saber dir-la era suficient, però no, estava equivocat. Durant el període que no ens va passar res ni a mi ni als meus familiars jo anava aprenent com es llegia la frase, i avançava. Tot i això, un dia, de sobte, sense esperar-ho, hi hagué una lleugera tronada a dintre de ma casa i dins d'ella estaven els meus fills. Immediatament vaig anar a pel llibre i comencí a llegir aquella frase.

La lleugera tempesta va fugir ràpidament de ma casa, però tot seguit va aparéixer una guillotina i un home transparent, amb els cabells cargolats i blancs i em va dir: "Després d'haver llegit el fragment de la salvació et condemne a mort. Supose que en llegir-t'ho deus haver comprés què li va passar a ton pare i el que et passarà a tu. Ara, doncs, tens una estona per acomiadar-te, ja que mai més se'n recordaran de tu ". Jo em vaig ficar molt trist, però havia salvat la vida dels meus fills. Ara comprenc el que volia dir el fragment.

"DELS MARS DEL NORD FINS EL GEL DE L'ANTÀRTIDA, ALLIBERE
ELS SEUS COSSOS PER LA MEUA VIDA, I QUE NO SIGA RESPONSABILITAT
DE LA MEUA MORT ".

I després d'aquell dia tan decisiu i trascendental, m'adoní a l'infern que aquelles dues ànimes pogueren pujar al cel.

LA MALEDICCIÓ

Bruno Armengot Carbó

Açò era un xiquet que li deien Joaquim. Tenia 12 anys i vivia en un mas situat a la comarca del Ports¹. Aqueix mas s'anomenava: La Torreselló. Quan la guerra arribà allí, ells van haver de fugir al mas de Casanova. Era un mas molt ric, que estava en la mola de Roc. En aqueixa mateixa muntanya estava l'ermitori de Sant Cristòfol de la Todolella.

Arribaren al pont que unia la Mata, Todolella i Olocau del Rei amb Forcall, que és un poble gran situat en una vall que ha fet el riu. El nom de Forcall ve de la forca que fan els tres rius quan s'ajunten en aqueix poble. Pel riu baixava un gran corrent d'aigua molt clara perquè era el mes de maig. Els oms de la vora del riu havien començat a traure les seues fulles verdes. Quan arribaren en aqueix pont, el pare de Joaquim va haver de tornar al mas a per unes coses que els faltaven, però quan tornà, els franquistes ja havien conquerit Forcall i havien arribat al pont. En quan arribà el pare de Joaquim, els de Franco li digueren que no podia passar i l'afusellaren allí mateix. Després d'afusellar-lo ficaren dinamita per a trencar el pont, però no ho aconseguiren a la primera, aleshores tornaren a dinamitar-lo, però no hi havia manera de tirar-lo. Llavors es cansaren i el deixaren estar. Joaquim i la seva mare veien que no arribava i anaren a vore què passava. Mentre baixaven es trobaren un veí que era del mas de Llorenç, els va dir que ell, mentre que pasturaven les ovelles, va vore com afusellaven el seu pare.

Els, molt trists, tornaren al mas de Casanova a dormir. Tots havien de dormir a la pallissa del mas de Carbó, que estava allí mateix, perquè al mas de Casanova hi havia una cadira que tenia un donyet, que no era precisament molt bo. El donyet vivia en una cadira molt estranya, però ells no sabien que vivia allí. Mentre estaven a la pallissa els contaren que aqueix donyet els havia trencat coses de la cuina, que els havia matat les ovelles i que no s'atreuïen a dormir al seu terreny, perquè a saber el que passava, així que vengueren la pallissa al mas de Carbó i li demanaven a l'amo que els deixara dormir en aqueix lloc, perquè en no ser del mas de Casanova el donyet no els podia fer res.

A l'endemà Joaquim s'alçà tard pensant que tot allò havia sigut un somni terrorífic, però no.

---

¹ Comarca que està situada al nord-oest de la Comunitat Valenciana.

Després va conèixer una xiqueta anomenada Primitiva, era una xiqueta d'11 anys, a punt de complir-ne 12, perquè els feia a l'agost. Si hi haguera escola, ells anirien al mateix curs, perquè Joaquim els fa pel febrer. Tenia el cabell negre, els ulls marrons, un nas camús; era una xiqueta mol bonica, que qualsevol l'haguera desitjat.

Però Joaquim no estava d'humor per a enamorar-se. Van haver d'anar junts a una font que era a 1 km de distància a per aigua. En arribar allí, anaren a agafar aigua i aparegué el donyet. Van haver de fer un quilòmetre corrent perquè no els poguera agafar el donyet.

En arribar al mas, ho contaren tot als seus pares, els quals, abans d'enviar-los, ja s'esperaven que els passaria això, perquè el donyet no els havia fet res mentre ells havien estat fora. Els homes més vells del mas, varen vore com venien molts núvols, i es veia que anaven a soltar una granissada molt forta. Així que anaren a l'estable i a tots els edificis del mas a ficar més manrubio del que solia haver, era una planta que feia que no pedregara. Per sort no hi va pedregar, va ploure d'una forma molt tranquil·la, sense parar durant dues hores.

Aquella nit Joaquim li digué, al seu iaio, que anara a l'ermitori de Sant Cristòfol perquè no hi havia aigua. El iaio de Joaquim anava caminant pel camí i com que era de nit creia que no trobaria soldats de Franco, l'únic que temia era trobar-se amb un llop, però dalt de l'arbre hi havia un "escucha 2", que digué:

Qui viu?

Sóc un home i vaig a l'ermitori per aigua.

Val, aleshores pot passar.

El iaio de Joaquim va eixir d'una situació extrema entre la vida i la mort, perquè normalment els "escuches" disparaven si no hi duien un llençol blanc, i com que el iaio de Joaquim no el duia podria haver mort.

Quan el iaio tornà, tots estaven preocupats perquè estava tardant més del normal, ells li preguntaren:

Per què has tardat tant?- li preguntaren tots alhora.

Perquè m'he trobat un "escucha" pel camí. Sort que era una bona persona, perquè si no m'haguera tirat un tir perquè no duia un llençol blanc.- contestà el iaio.

Mira, tens raó, hauríem d'haver pensat que cabia la possibilitat de trobar-te'n un pel camí.- li digué la mare de Joaquim.

Després d'un dia dur decidiren gitar-se. Al dia següent, el iaio de Joaquim s'alçà molt tard, i li donaren pressa perquè era diumenge i havien d'anar a missa. Ell s'alçà, es vestí i es llavà al riu, perquè, com ja sabeu, era el mes de maig i com que havia plogut molt el riu estava ple d'aigua; si plovia un dia més ja es desbordava.

Anant cap al poble hagueren de passar pel pinar del mas de Casanova, una àmplia extensió de pins situada en una vessant de la muntanya. La vessant era un tant especial, perquè tenia forma de vall, el lloc on corresponia que passara el riu era el camí. No els preocupaven els llops, perquè durant el dia dormien.

En arribar a la Todolella, anaren al capdamunt del poble perquè allí és on era l'església. A l'eixida de missa, pujaren a les eres a vore el castell que tenia la Todolella. Era un castell magnífic, enorme, no li faltava de res. Tenia totes les pedres en un estat perfecte. Anaren a vore un amic de la mare d'en Joaquim. Aqueix amic els va oferir quedar-se a dormir i passar la nit, la mare de Joaquim acceptà. Per la nit molta gent del poble anà a casa de l'amic a sopar.

Un home vell, en acabar de sopar, hagué d'anar a per unes fruites que s'havia deixat. En arribar allí, l'home va vore una caixa plena de granades. No sabia el que era això, i com li va fer tanta gràcia li llevà l'anella i al cap d'una estona li va explotar la granada i es quedà sense braç. Però no només era això, la carn havia eixit volant i s'havien quedat les venes i els dits penjant d'elles, anà corrent a cal metge, però el metge no pogué fer res més que amputar el que li quedava del braç.

En arribar la notícia a la casa on sopaven, tots anaren a sa casa a resar pel pobre home, la festa havia acabat. Com Joaquim i la seua mare anaren a resar també en aqueixa casa, tots estaven tristos pel pobre home, era un home molt simpàtic que queia bé a tot el món.

Al dia següent, s'acomiadaren de l'amic i partiren cap al mas. En arribar allí els contaren que ja havien descobert el lloc on s'amagava el donyet:

El donyet s'amaga en la cadira- li digué la mare de Primitiva.

I què penseu fer? – Preguntà la mare de Joaquim.

---

² Soldat que es fica en un forat al terra, que darrere té una tanca de fil d'aram dalt dels arbres per a vigilar els camins, el 90% estan en un forat al terra i en l'altre 10% damunt dels arbres.

Hem pensat trencar-la, però després l'amo del castell ha vingut amb la seva escolta i ens ha dit que ens la compra- li contestà.

I què li heu dit? –Preguntà la mare de Joaquim.

Doncs que és clar que sí

I quan vénen a per ella?

Demà, vindran amb un camió– Li contestà.

Al dia següent va arribar un camió, i s'endugué la cadira. En arribar al castell, quan parà el camió, rebentaren les quatre rodes. Però al mas tots estaven eufòrics, perquè ja no s'haurien de preocupar pel donyet. Mentre que l'amo del castell va patir la fúria del donyet per haver-lo llevat del lloc on ell vivia.